

حضور هنرهاست در قارو پود معماری داخلی ذات شاعرانه هنر

ظریفه دیگر در تزیین و آرایه بندی فضا، تمام ملاحظات زیبایی شناسی، اقلیمی و حتی شرعی را نیز شامل می شده است.

تزیینات داخلی یک بنا نسبت به نوع آن تفاوت‌های گوناگونی دارد و این تفاوت در دوره‌های گوناگون، تنوع بیشتری خود می‌گیرد ولی در همه آنها وجود مشترکی نیز وجود دارد و از جمله، ایجاد فضایی است که انسان‌های استفاده کننده از آن بنا، آمالشان در آن تحقق می‌یابد و آرامش می‌یابند. در تزیین داخلی یک بنا از تنوع هنرهاست سنتی مانند: قالی‌بافی، گلیم‌بافی، سفالگری، آپگینه‌سازی، محصلوایلی، مستغتیانی، مقرنس، کاری، کارپیندی، چوب تراشی، حصیره‌بافی، کاشی کاری، آینه‌کاری و ... استفاده بیشتری می‌توان نمود. از این نوع می‌توان به کاربرد آینه‌کاری در نماساری داخلی بناها، در بالای ازاره‌ها، زیر دورها، طاق‌ها، رواق‌ها، شبستان‌ها، سرسراها و موارد دیگر اشاره کرد.

مقرنس کاری

یکی از عنصر تزیینی معماری که در زیبا ساختن بناهای ایرانی بهخصوص مساجد و مقبره‌های نقش مهمی دارد مقرنس کاری است. با مشاهده شکل‌های طبیعی قندهل‌های یخی و آهکی درون غارها در می‌باییم که به احتمال زیاد هنرمندان نخستین این فن از همان قندهل‌ها برداشتی هنرمندانه کرده اند و عیناً آن را در سطوح داخلی و خارجی بناها با استفاده از آجر گچ و یا سیمان به کار گرفته‌اند. مقرنس‌ها که شیوهٔ زیبایی به لانه زیبور دارند، در بناها به شکل طبقاتی که روی ساخته شده برای ارایش دادن ساختمانها و یا برای اتکه به تدریج از یک شکل هندسی به شکل هندسی دیگری تبدیل شود، به کار می‌روند. مقرنس‌ها معمولاً در سطوح فرو رفته گوشه‌های زیر سقف ایجاد می‌شود. اما محل قرار گیری این عنصر تزیینی می‌تواند در بالای دیوارها، سقف‌ها، گوششه‌ها، سرده‌ها و ... باشد. مقرنس کاری که تداوم آجر چینی است توانی را توانانی را القامی کند که گویی وظیفه انتقال سقف یا گنبد بر پایه‌ها را داراست و همانند نسبت انسان به زمین است.

گچ برج

گچ برج نیز در کنار مقرنس کاری از تزیینات معماری محسوب می‌شود. ایرانیان از دیرباز با عنصری به نام "گچ" آشنایی داشته‌اند پیش از رواج کاشیکاری، گچ تنها عامل زیبایی و تزیین بناها و فضاهای مذهبی بود.

قالی

معماری سنتی ایران در ایجاد صورت‌های مختلف صنایع دستی نیز نقش عمده‌ای را به عهده داشته است؛ به طور مثال بافتند، آنراهه قالی را براسی و سعی اتفاق‌ها می‌افتد و سفال گر براسی جایگاه سفال در فضای ساختمان شکل و حجم مورد نظر رامی‌سازد. هماهیگی صنایع دستی با معماری نه تنها از نظر فرم و رنگ بلکه از نظر محتوایی نیز هم خواهد دارد و هنرمند سعی نموده، ارتباط خویش با طبیعت و دیدگاه معنوی خویش نسبت به هستی را متجلی سازد. قالی علاوه بر زیراندار بودن یکی از اجزای مهم در تزیین فضای داخلی بناهای ایرانی است. زیرا کف بنا را که انسان‌ها بر آن می‌نشینند و می‌خوابند، می‌پوشانند و گاه نیزه عنوان تزیینی زیرا بر دیوار کوپیده می‌شود و گاهی نیز از قالی‌های دو طرفه به عنوان سطحی جدا کننده بین دو فضا استفاده می‌شود. نزدیکی طرح و نقش قالی با نقش کاشی، نزدیکی و انسجام هنرهای ایرانی را بیان می‌دارد.

در و پنجه

تزیین بین فضای داخلی و خارجی شامل درها و پنجه‌های است. نقش ایجاد شده بر روی درها هم چون نقش نمادین، در هنرها جلوه‌گاه تکلف و فرهنگی است. نقش "حورشید" که مهم‌ترین نقش موجود بر روی درها است، علامتی برای روشی، برکت و سلامتی برای صاحبخانه است. پنجه نیز که اشاعه دهنده نور و روشی به فضای داخلی است اکثر با پوپ، گره‌چینی می‌شود. گاه با شیشه‌های رنگین، رنگین کمانی از نور را در فضای داخلی ایجاد می‌کند.

در و پنجه

فرنوش هدایتی امین

هنر یکی از بیان‌های اساسی زندگی انسان است. متمایزترین شکل فعالیت اجتماعی که به طور قطع دریبدایی و تکامل شخصیت و بهبود و پالایش روان وی، سهم بسزایی داشته است. اشیاق انسان به هنر، عمیق و ریشه داراست و از قبل تاریخ تا کنون نمایان و مشهود. انسان محصور در اندیشه بقا، معیشت، هراس‌ها، شکست‌ها و ... از زیبایی و گویایی هنر به وجود آمده و از طریق آن، اندیشه ها و عواطفی را که در ذهن داشته متجلوی می‌سازد. او با افزودن خطوط و پیچ و خم‌های اضافی برایزار کار و زندگی خود، علاوه بر سودمندی، به زیبایی در جهت خط دست و چشم و روانش می‌اندیشد.

هنر جلوه انسانیت انسان است. یک حقیقت متعالی و پاسخ‌گویی بیان‌ها و

گرایش‌های انسانی هم چون کمال جویی، معنویت طلبی، احراز و اعلام هویت،

تبیعت، تقیلی، تأمین رفاه مادی و پر کردن اوقات فراغت است.

اثار هنری جلوه گاه ذات شاعرانه و تکری انسانی است، از این رو نفوذ تعالی بخش

فوق العاده نیرومندی، بر انسان و جامعه اعمال می‌کند.

در تمدن‌های سنتی که دارای تجربیات عمیق مذهبی هستند تمامی افعال و اعمال معمول حیات بشری دارای ریشه سنتی است و قداست موجود درین تمدن ها هنر را حقیقی و اصلی و متجلوی روحانیت و معنویت می‌سازد. ویژگی هنر سنتی، جنبه تمثیلی آن است. یک اثر هنری سنتی زیبایی و نمودار جمال و زیبایی آن یک عنصر ذاتی است و تابع اصول و قوانین ازی و ایلی است پس کهنه نمی‌شود.

هنرهای سنتی ایران در سیر تاریخ هنر نهاده شده با استفاده از ویژگی قومی

و اقلیمی به عنوان هنرهای مورد اقبال عموم ثبت شده‌اند. قالب اصلی هنر های

سنتی، تجلی نمادین جهان ایدی و ازی است که این جهان را محلی گذرا و واسطه‌ای

برای رسیدن به مرتبه‌ای والتر به منظور وصول به ارامش می‌داند.

معماری با سایر هنرهای ایرانی، تارهای به هم تبیین یکباره‌ای است که از یکدیگر تأثیر پذیرفته‌اند. از آنجا که هنر معماري تجلی فرهنگ و تمدن هر ملت است، اثار جدید جامعه معماري باید با گذشتگان ارتباط منطقی داشته باشد. بنابراین معماران معاصر در تلاش استعدادهای ادبی، هنری، سایه‌های و نیازهای صحر جدید را با هنرهای بومی و سنتی در هم آمیخته و سبک تونی را خلق کنند که در این راستا هویت و فرهنگ اصیل جامعه تداوم داشته باشد.

معماری داخلی

از بازترین مشخصه‌های طراحی هر فضا، طراحی به تناسب عملکرد فضا است. معماری داخلی به عنوان طراحی هدفمند، فضاهای داخلی و ساماندهی آنها به منظور استفاده بهینه کاربران، از زمان‌های دور با اهداف همراه بوده است. معماران از زیر باز همراه و همگام با سایر هنرمندان به دنبال تولید فضاهای معماري متفاوت بودند، این در حالی است که توجه به فضاهای داخلی اهمیتی کمتر از کلیت بنا داشته است. از جمله عناصر این سبک از معماري عبارتند از: توجه بیرون به آرایه‌بندی فضاهای داخلی، رنگ، میزان نور و استفاده از نکاشی و تندیس‌ها که در جهت افزایش غنای فضای داخلی حائز اهمیت خاصی هستند. نکته قابل توجه در تزیینات داخلی و خارجی بناهای ایرانی این است، که تزیینات جزئی از بنا بوده و هیچ گاه به صورت بزرگ و عنصری اضافی نبوده است. حتی در دوره‌ای، سفت کاری و تزیینات، هم زمان اجرا می‌شد. این میزان توجه به آرایه و تزیینات سبب ارتقای کیفیت فضاهای مورد استفاده بوده است. معماری کویری ایران به ویژه در خانه‌ها، به علت ماهیت درونگاری آن سرشار از نمونه‌های بدین نوع و زیبای طراحی داخلی است که در آن ایجاد فضایی در تضاد با محیط کویری و لایقی حس زندگی و سرسیزی درون بنا از مهمترین اهداف معماران سنتی در طراحی داخلی بوده است. استفاده از شیشه، آینه، گچ کاری و هنرهای

۱- استاد محمد علی محرب بیگی (مقاله کاربرد صنایع دستی در معماری)